

Arrest

nr. 282 953 van 10 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 16 september 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 augustus 2022 houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 4 november 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 november 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Nigeriaanse nationaliteit.

Op 4 januari 2022 diende zij een verzoek om internationale bescherming (VIB) in bij de Belgische autoriteiten.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat zij reeds op 12 juni 2018 in Italië een VIB had ingediend.

Op 22 februari 2022 werd een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties, die niet binnen de door de Dublin III-Verordening gestelde termijn beantwoord werd, waardoor de Italiaanse instanties op 15 maart 2022 verantwoordelijk werden voor de overname van de verzoekende partij.

De Italiaanse instanties werden hiervan op 16 maart 2022 op de hoogte gesteld.

De Italiaanse instanties bevestigden diezelfde dag hun verantwoordelijkheid en verzochten om de verzoekende partij over te dragen om de luchthaven van Milano-Malpensa en hen hiervan minstens 7 dagen vooraf van in kennis te stellen.

De verzoekende partij werd op 12 april 2022 gehoord.

Op 27 juni 2022 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asiel de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 juli 2022 maakte de raadsman van de verzoekende partij kenbaar dat de verzoekende partij woonplaats koos te 9400 Ninove, (...).

Op 25 juli 2022 verrichte de politie van de zone Ninove een woonstcontrole doch de verzoekende partij werd niet aangetroffen.

Op 8 augustus 2022 nam de Vice Eerste minister en minister van Financiën belast met de Coördinatie en de fraudebestrijding van de Nationale Loterij, door delegatie voor de Staatssecretaris voor Migratie en Asiel, de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“de genaamde / de persoon die verklaart te heten O. O. D.

geboren te Benin City, op X

van nationaliteit / en van nationaliteit te zijn : Nigeria

het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in he kader van de Dublinprocedure dd. 08.08.2022

Overwegende dat op 15.03.2022 een tacit akkoord werd bekomen van lidstaat Italië op grond van artikel 25 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening). Op 16.03.2022 stuurden de Belgische autoriteiten een bericht naar de Italiaanse autoriteiten om te bevestigen dat de verantwoordelijkheid naar Italië was overgegaan. De Italiaanse autoriteiten stuurden in reactie daarop op 16.03.2022 een bericht naar de Belgische autoriteiten om hun instemming met terugname te bevestigen op grond van artikel 18(1)b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 01.07.2022 een beslissing 'bijlage 26quater werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 08.08.2022 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:

De betrokkene was op 27.06.2022 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Hij kreeg op 01.07.2022 per post kennis van deze beslissing.

De betrokkene diende op 07.07.2022 een verzoek tot vernietiging van de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) d.d. 27.06.2022 in. In het

verzoekschrift wordt gemeld dat de betrokkene verblijft te '(...), 3970 Leopoldsburg' te weten het adres van het opvangcentrum in Leopoldsburg en wat de beroepsprocedure betreft woonplaats kiest te '(...), 2018 Antwerpen' te weten het adres van het kabinet van zijn advocaat.

Op 11.07.2022 deelde de betrokkene via zijn advocaat mee dat hij zou gaan verblijven te '(...), 9400 Ninove.

De politie van de zone Ninove verrichtte op 25.07.2022 om 08u50 een controle op het bovenvermelde adres in Ninove. De betrokkene werd bij deze controles niet aangetroffen. Op verklaring van samenwonend(en) zou betrokkene niet meer verblijven op dit adres.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61: 'Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat'.

De betrokkene maakte geen nieuwe verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten.

Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 13 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna het Handvest), van de artikelen 27 en 29 van de Dublin-III-Verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar middel toe als volgt:

"1. De verzoekende partij heeft de nationaliteit van Nigeria, doch hij diende zijn land van herkomst te ontvluchten.

De verzoekende partij bood zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken na zijn aankomst in België.

Hij had de gelegenheid om op 4 januari 2022 effectief een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, nadat hij zich eerder reeds had aangemeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken werd op 28 februari 2022 een verzoek gericht aan de Italiaanse autoriteiten om op te treden als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker. Door de Italiaanse autoriteiten zou niet tijdig een antwoord zijn gegeven, waardoor de Italiaanse autoriteiten op 15 maart 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken - zonder het akkoord van Italië - werden aanzien als de verantwoordelijke lidstaat. Op 27 juni 2022 - nadat

Italië werd aanzien als de verantwoordelijke lidstaat - volgt de beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming.

Op 8 augustus 2022 neemt de verwerende partij vervolgens een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn tot 18 maanden (stuk 1).

Deze beslissing volgt derhalve het de beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij verweerder stelt dat Oostenrijk de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming.

In de motivering stelt de bestreden beslissing dat verzoeker geen gevolg zou hebben gegeven aan een oproeping voor de organisatie van zijn transfer naar de verantwoordelijke lidstaat op 19 april 2022. Er zou op 5 juli 2022 een controle zijn uitgevoerd, waaruit zou blijken dat verzoeker niet woonachtig is op het vermelde adres. Hieruit wordt afgeleid dat verzoeker, intentioneel, zich tracht te onttrekken voor de organisatie van de transfer naar Oostenrijk.

Hierom wordt gesteld dat de termijn voor overdracht wordt verlengd op basis van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening.

2. De rechtsgrondslag voor de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde gezocht in artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening.

Artikel 29 van de Dublin III-Verordening, bepaalt: “De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.” (eigen accentuering).

Artikel 29, 2 van de Dublin III-Verordening bepaalt verder: “Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.” (eigen accentuering).

Artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening (EU) nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielvverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Uitvoeringsverordening 118/2014), bepaalt als volgt: “De lidstaat die om een van de in artikel 29, lid 2, van Verordening (EU) nr. 604/2013 bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek tot overname of tot terugname van de betrokken persoon of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit opschortende werking heeft, stelt de verantwoordelijke staat daarvan vóór het verstrijken van deze termijn in kennis. Indien hij dat niet doet, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de andere uit Verordening (EU) nr. 604/2013 voortvloeiende verplichtingen overeenkomstig artikel 29, lid 2, van die verordening bij de verzoekende lidstaat.”

Uit artikel 29, eerste en tweede lid van de Dublin III - verordening en artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening 118/2014 blijkt dat de lidstaat die de overname of terugname heeft gevraagd aan de verantwoordelijke lidstaat, in principe over een termijn van zes maanden beschikt om de betrokkene effectief over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze termijn van zes maanden begint te lopen vanaf de (impliciete) aanvaarding van het overnameverzoek door de verantwoordelijke lidstaat of, wanneer er een schorsend beroep of bezwaar werd ingesteld tegen het overdrachtsbesluit, vanaf de definitieve beslissing op dit schorsend beroep of bezwaar (artikel 29, eerste lid van de Dublin III - verordening).

Bij wege van uitzondering kan deze termijn van zes maanden worden verlengd tot achttien maanden indien de betrokkene onderduikt (artikel 29, tweede lid van de Dublin III - verordening).

Slechts in een uitzonderlijke situatie kan de termijn derhalve worden verlengd tot maximaal 18 maanden: "Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt".

De verzoekende lidstaat moet de verantwoordelijke lidstaat binnen de termijn van zes maanden in kennis stellen van de in artikel 29, tweede lid van de Dublin III - verordening vermelde reden waarom de overdracht niet kan worden uitgevoerd binnen de zes maanden (artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening 118/2014). Wanneer de overdracht niet heeft plaats gevonden binnen de normale termijn van zes maanden, of binnen de verlengde termijn van achttien maanden, gaat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming over op de verzoekende lidstaat (artikel 29, tweede lid van de Dublin III - verordening).

3. Uit artikel 29, 2 van de Dublin III-Verordening volgt dat de gemachtigde, indien voldaan zou zijn aan de voorwaarden tot verlenging (hetgeen verzoeker betwist, zie hieronder), over een discretionaire bevoegdheid beschikt om de precieze termijn te bepalen waarmee de overdrachtstermijn verlengd wordt. Dit kan een termijn zijn tot maximaal 18 maanden.

Dit geeft verweerder ook zelf aan in de bestreden beslissing: "tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt" (stuk 1, pagina 1, eigen accentuering).

De verlenging van de termijn tot 18 maanden vormt de bovengrens.

Het komt derhalve aan de gemachtigde toe om precies te motiveren over de precieze termijn waarmee de overdrachtstermijn wordt verlengd.

In de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde geen motivering opneemt over de duurtijd van de verlenging. Integendeel, er wordt kennelijk automatisch besloten tot verlenging naar 18 maanden, terwijl dit de maximale duurtijd betreft. De verlenging tot de maximale termijn vereist derhalve, gelet op de rechtsgevolgen dat deze beslissing met zich meebrengt, net een meer uitgebreide motivering.

Elke motivering hiertoe ontbreekt evenwel. Hierdoor schendt de gemachtigde de formele motiveringsverplichting.

Door de motieven voor het bepalen van de precieze duurtijd van de termijn (in casu 18 maanden) niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening.

4. De verzoekende partij merkt vervolgens op dat de gemachtigde een foutieve toepassing maakt van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening tot verlenging van de termijn van de overdracht naar 18 maanden, minstens dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelt gelet op de aangehaalde redenen tot verlenging van de overdrachtstermijn.

Uit artikel 29, eerste en tweede lid van de Dublin III - verordening en artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening 118/2014 blijkt dat de lidstaat die de overname of terugname heeft gevraagd aan de verantwoordelijke lidstaat, in principe over een termijn van zes maanden beschikt om de betrokkene effectief over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze termijn van zes maanden begint te lopen vanaf de (impliciete) aanvaarding van het overnameverzoek door de verantwoordelijke lidstaat of, wanneer er een schorsend beroep of bezwaar werd ingesteld tegen het overdrachtsbesluit, vanaf de definitieve beslissing op dit schorsend beroep of bezwaar (artikel 29, eerste lid van de Dublin III - verordening).

Bij wege van uitzondering kan deze termijn van zes maanden worden verlengd tot achttien maanden indien de betrokkene onderduikt (artikel 29, tweede lid van de Dublin III - verordening).

Slechts in een uitzonderlijke situatie kan de termijn derhalve worden verlengd tot maximaal 18 maanden: "Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt".

Het criterium van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening wordt evenwel geschonden in de bestreden beslissing.

In de motivering stelt de bestreden beslissing dat verzoeker geen gevolg zou hebben gegeven aan een oproeping voor de organisatie van zijn transfer naar de verantwoordelijke lidstaat op 19 april 2022. Er zou op 5 juli 2022 een controle zijn uitgevoerd, waaruit zou blijken dat verzoeker niet woonachtig is op het vermelde adres. Hieruit wordt afgeleid dat verzoeker, intentioneel, zich tracht te onttrekken voor de organisatie van de transfer naar Oostenrijk.

Enkel hierom wordt gesteld dat de termijn voor overdracht wordt verlengd op basis van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening, terwijl hieruit geenszins blijkt dat de verzoekende partij zou zijn ondergedoken. Dit vormt nochtans het enige wettelijke criterium, hetgeen wordt geschonden door verweerder.

In het administratief dossier is een verslag van de adrescontrole te vinden (gedateerd op 20 juli 2022). Er zou volgens dit verslag één controle zijn uitgevoerd door de politiezone van Ninove op 25 juli 2022 om 8u50, ondanks dat door verweerder werd verzocht om "meerdere controles op het verblijfsadres" uit te voeren, zoals herhaaldelijk vermeld ("gelieve meerdere controles te doen") en waar ook de gemachtigde in de bestreden beslissing onterecht van lijkt uit te gaan: "De betrokkene werd bij deze controles niet aangetroffen" (stuk 1, pagina 1). Vervolgens wordt er aangekruist dat verzoeker niet meer zou verblijven op het adres op basis van een verklaring van de samenwonend(en), zonder enige toelichting. Nergens wordt de identiteit van deze personen vermeld of maar enige verdere toelichting. Het enige wat kan worden vastgesteld met voldoende zekerheid is dat er op 25 juli 2022 om 8u50 één enkele controle werd uitgevoerd, zonder meer.

Het adres waarop deze controle werd uitgevoerd wordt echter niet vermeld, waardoor zelfs niet kan worden vastgesteld of de controle op het juiste adres werd uitgevoerd of op het juiste busnummer (het pand waar verzoeker verblijft aan de (...) in Ninove heeft verschillende wooneenheden; verzoeker verblijft op busnummer 2).

De gemachtigde maakte derhalve niet op rechtmatige wijze toepassing van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening voor de beslissing tot verlenging van de termijn tot overdracht naar 18 maanden. Verweerder handelt in de bestreden beslissing onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk door op basis van bovenvermelde gegevens te stellen dat verzoeker als "ondergedoken" moet worden beschouwd.

Minstens werden de elementen die wijzen op de onduidelijkheid van de vaststellingen (welk adres en busnummer, één enkele controle, geen enkele info over de samenwonenden of de verklaringen die zij hebben afgelegd) en derhalve de onduidelijkheid over verzoeker werkelijk is "ondergedoken" niet betrokken in de gemaakte beoordeling terwijl de beslissing wordt genomen met de meest verregaande impact voor verzoeker (met name een verlenging tot de maximale termijn van 18 maanden).

De gemachtigde schendt hiermee artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening, minstens handelt de gemachtigde onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

5. De verzoekende partij wijst tevens op het volgende.

Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) stelde, in Grote Kamer in zijn arrest van 25 oktober 2017, Majid Shiri t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-201/16 in punten 30 tot en met 34 en 39 dat indien de overdrachtstermijn van zes maanden is verstreken zonder dat de overdracht van de verzoekende lidstaat naar de verantwoordelijke lidstaat heeft plaatsgevonden, de verantwoordelijkheid van rechtswege overgaat naar de verzoekende lidstaat.

Daarbij is niet vereist dat de oorspronkelijk verantwoordelijke lidstaat weigert de betrokkene over te nemen of terug te nemen. In punt 43 vervolgt het Hof dat indien de overdrachtstermijn is verstreken, de bevoegde

autoriteiten van de verzoekende lidstaat niet kunnen overgaan tot overdracht van de betrokkene naar een andere lidstaat en zij, integendeel, gehouden zijn ambtshalve de nodige maatregelen te treffen, om hun verantwoordelijkheid te erkennen en onverwijld aan te vangen met de behandeling van het door die betrokkene ingediende verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg blijkt dat het al dan niet rechtmatig verlengen van de overdrachtstermijn rechtstreekse invloed heeft op de verantwoordelijkheid zelf van de lidstaat.

Het Hof stelt immers in punt 39 dat de termijnen zoals bepaald in artikel 29, leden 1 en 2 van de Dublin III - verordening, ook al zijn zij bedoeld om een regeling voor de procedures voor overname en terugname te treffen, “tegelijkertijd ook, op dezelfde voet als de criteria in hoofdstuk III van die verordening, bij[dragen] tot de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat.”

Eveneens blijkt inderdaad uit de rechtspraak van het Hof dat het er zich van bewust is dat het aanwenden van een rechtsmiddel bij de rechter de definitieve voltooiing van de procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat eventueel kan uitstellen maar dat het niet de bedoeling van de Uniewetgever is geweest, de rechtsbescherming van asielzoekers op te offeren aan de vereiste dat asielverzoeken snel worden afgehandeld (HvJ 29 januari 2009, Petrosian, C 19/08, punt 48; HvJ 7 juni 2016, Ghezelbash, C-63/15, punten 56-57).

Bijkomend stelt de verzoekende partij dan ook dat hij hierdoor een nadeel ondervindt omdat hij wenst dat België zijn verzoek tot internationale bescherming ten gronde behandelt. Volgens punt 43 van het voormelde arrest moet verweerder immers in geval de verantwoordelijkheid van rechtswege is overgegaan op België, “onverwijld” aanvangen met de behandeling van het door de verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming.

Ten slotte wijst verzoeker er op het arrest Shiri waarin het Hof in Grote Kamer in het dictum voor recht stelde dat artikel 27, lid 1 van de Dublin III - verordening, gelezen in het licht van overweging 19 van deze verordening en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in die zin moeten worden uitgelegd dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, moet kunnen beschikken over een doeltreffend en snel rechtsmiddel waarmee hij kan aanvoeren dat na de vaststelling van het overdrachtsbesluit de in artikel 29, lid 1 en 2 van die verordening gestelde termijn van zes maanden is verstreken.”

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“In een eerste middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 13 EVRM, van artikel 47 EU-Handvest, van de artikelen 27 en 29 Dublin III-Verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij betoogt dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt waarom er gekozen werd voor een verlenging van de maximale overdrachtstermijn van 18 maanden. Hij stelt verder dat het Bestuur een foutieve toepassing maakt van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening. Hij vervolgt dat slechts één woonstcontrole werd uitgevoerd (niettegenstaande er meerdere gevraagd werden) en het adres waarop die controle werd uitgevoerd staat niet vermeld op het document. Hij stelt dat het pand waar hij verblijft meerdere wooneenheden bevat. Hij besluit met te verwijzen naar arresten van het Hof van Justitie om te stellen dat indien de overdrachtstermijn van zes maanden verstreken is zonder dat overdracht heeft plaatsgevonden, de verantwoordelijkheid van rechtswege overgaat naar de verzoekende staat, waarbij niet vereist is dat de verantwoordelijke lidstaat de betrokkene weigert over of terug te nemen.

Verwerende partij wenst vooreerst op te merken dat verzoeker in zijn verzoekschrift verschillende elementen door elkaar haalt.

Zo wordt hij niet overgedragen aan Oostenrijk of Duitsland maar wel aan Italië en werd de woonstcontrole niet uitgevoerd op 05.07.2022 maar wel op 25.07.2022.

Vervolgens heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing gebaseerd is op onder meer artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening, dat luidt als volgt:

Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite: er werden op 25.07.2022 om 08u50 een woonstcontrole uitgevoerd op het door hem opgegeven adres, doch verzoeker kon er niet worden aangetroffen en op verklaring van de samenwonenden zou hij er niet meer verblijven:

“Overwegende dat op 15.03.2022 een tacit akkoord werd bekomen van lidstaat Italië op grond van artikel 25(2) van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening). Op 16.03.2022 stuurden de Belgische autoriteiten een bericht naar de Italiaanse autoriteiten om te bevestigen dat de verantwoordelijkheid naar Italië was overgegaan. De Italiaanse autoriteiten stuurden in reactie daarop op 16.03.2022 een bericht naar de Belgische autoriteiten om hun instemming met terugname te bevestigen op grond van artikel 18(1)b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 01.07.2022 een beslissing ‘bijlage 26quater’ werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 08.08.2022 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:

De betrokkene was op 27.06.2022 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Hij kreeg op 01.07.2022 per post kennis van deze beslissing.

De betrokkene diende op 07.07.2022 een verzoek tot vernietiging van de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) d.d. 27.06.2022 in. In het verzoekschrift wordt gemeld dat de betrokkene verblijft te ‘K. Louisa-Marialaan 40, 3970 Leopoldsborg’ te weten het adres van het opvangcentrum in Leopoldsborg en wat de beroepsprocedure betreft woonplaats kiest te ‘Lange Lozanastraat 24, 2018 Antwerpen’ te weten het adres van het kabinet van zijn advocaat.

Op 11.07.2022 deelde de betrokkene via zijn advocaat mee dat hij zou gaan verblijven te (...), 9400 Ninove.

De politie van de zone Ninove verrichtte op 25.07.2022 om 08u50 een controle op het bovenvermelde adres in Ninove. De betrokkene werd bij deze controles niet aangetroffen. Op verklaring van samenwonend(en) zou betrokkene niet meer verblijven op dit adres.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 (“Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland”) van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61: “Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat”.

De betrokkene maakte geen nieuwe verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden.”

Zodoende werd beslist dat verzoeker zich tracht buiten het bereik van de verantwoordelijke diensten te houden en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit zijn uiteenzetting blijkt dat hij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht bereikt is.

Het HvJ probeerde in het arrest Jawo t./Duitsland (nr. C-163/17) het begrip “ontduiken” beter te begrijpen door te verwijzen naar het concept “risico op onderduiken”. In het arrest Jawo wordt overwogen wat volgt: “53 Aangaande de vraag onder welke omstandigheden ervan kan worden uitgegaan dat de verzoeker „ondergedoken is” in de zin van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening, dient te worden vastgesteld dat de verordening hierover geen nadere toelichting verstrekt.

(...)

56 In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat „de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip „risico op onderduiken” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, „zich onttrekt” aan de overdrachtsprocedure.

59 Gelet op deze doelstelling van een snelle behandeling wordt met de in artikel 29, lid 1 en lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening bepaalde overdrachtstermijn beoogd ervoor te zorgen dat de betrokken persoon zo snel mogelijk daadwerkelijk wordt overgebracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van diens verzoek om internationale bescherming, en tegelijkertijd – gelet op de aan de overdracht verbonden praktische complicaties en organisatorische problemen – de beide betrokken lidstaten de nodige tijd te geven om overleg te plegen over de totstandbrenging van de overdracht, en meer in het bijzonder de verzoekende lidstaat in staat te stellen de wijze waarop de overdracht zal plaatsvinden te regelen (zie in die zin arrest van 29 januari 2009, Petrosian, C 19/08, EU:C:2009:41, punt 40).

(...)

61 Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat.(..)”

Artikel 2,n) van de Dublin III-verordening definieert het risico op onderduiken als volgt: „n) “risico op onderduiken”: het in een individueel geval bestaan van redenen gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een verzoeker of een onderdaan van een derde land of een staatloze op wie een overdrachtsprocedure van toepassing is, zou kunnen onderduiken.”

Het Hof van Justitie stelde ook al in het arrest Al Chodor t./Tsjechië (C-528/15) van 15.03.2017, §28 dat gezien de vermelde objectieve criteria tot bepaling van het bestaan van een risico op onderduiken niet zijn vastgesteld, het toekomt aan het nationale recht deze vast te leggen. Dit indachtig werd in de wet van 21.11.2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, artikel 1, §2 in de Vreemdelingenwet ingevoegd. Dit artikel definieert het risico op onderduiken als volgt:

“de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachtsmaatregel (...);”

De verwerende partij wenst te benadrukken dat zij in het kader van de materiële motiveringsplicht over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, zoals bevestigd wordt in volgende rechtspraak:

• RvV nr. 233 226 van 27 februari 2020

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men

ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Uit de bespreking hierboven is reeds gebleken dat de gemachtigde in alle redelijkheid tot de conclusie is gekomen dat verzoekster niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan voor de duur van haar verblijf heeft aangetoond. Prima facie wordt de schending van het redelijkheidsbeginsel niet aangetoond.

Het is geenszins kennelijk onredelijk om te oordelen dat verzoeker, door het gebruik maken van verschillende adressen, zich tracht te onttrekken aan het Bestuur om wetens en willens een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat te vermijden. Verder dient opgemerkt te worden dat, niettegenstaande hij kennis heeft van de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, geen tekst of uitleg geeft over de reden van zijn aanwezigheid, 's ochtends vroeg, op het aangegeven adres, tijdens de woonstcontrole. Het is de verantwoordelijkheid van verzoeker en/of zijn raadsman hieromtrent de correcte informatie te verschaffen.

Dat verzoeker een beroep heeft ingediend tegen de bijlage 26quater, is geen reden om niet te willen meewerken aan een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat en om de meest recente contactgegevens over te maken aan het Bestuur.

Het is geenszins kennelijk onredelijk om te oordelen dat wanneer verzoeker niet kan worden aangetroffen bij een woonstcontrole en geen elementen aanbrengt ter rechtvaardiging van zijn afwezigheid, hij is ondergedoken in de zin van artikel 29.2 van de Dublin-III- Verordening.

De door verzoeker aangehaalde bepalingen en beginselen worden niet geschonden.

Het enige middel is niet ernstig."

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad merkt op dat uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 29.2 van de verordening nr. 604/2013. Voormeld artikel bepaalt dat de termijn – die in regel zes maanden bedraagt – om een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indiende over te dragen aan de lidstaat die verantwoordelijk wordt geacht voor de behandeling van dit verzoek tot maximaal achttien maanden kan worden verlengd "indien de betrokkene onderduikt".

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de advocaat van verzoeker op 11 juli 2022 meedeelde dat hij zijn verblijf had te Ninove, (...). Op 25 juli 2022 verrichtte de politie van zone Ninove een controle om 8.50u, waarbij verzoeker niet werd aangetroffen. Op basis van deze vaststelling wordt in de bestreden beslissing op grond van artikel 29.2 van de Dublin III verordening beslist om de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum achttien maanden.

Artikel 29.2 van de Dublin III verordening bepaalt:

“2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Verzoeker betwist niet dat hij niet aanwezig was op het door hem opgegeven verblijfsadres op het ogenblik dat de politie er een controle heeft uitgevoerd. Hij voert aan dat het niet zijn bedoeling was om zich te onttrekken van de autoriteiten. Uit het feit dat verzoeker slechts éénmalig afwezig was bij een woonstcontrole, kan volgens verzoeker niet worden afgeleid dat hij zich gemoedwillig verborgen houdt.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest Jawo (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, §§ 53-55) geoordeeld dat de verordening nr. 604/2013 “[a]angaande de vraag onder welke omstandigheden ervan kan worden uitgegaan dat de verzoeker „ondergedoken is” in de zin van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening, [...] geen nadere toelichting verstrekt”; dat deze verordening geen definitie van het begrip “onderduiken” bevat en “dat wanneer een bepaling van Unierecht voor een bepaald begrip niet naar het recht van de lidstaten verwijst, dat het begrip in de gehele Unie autonoom en uniform [moet worden] uitgelegd, waarbij niet alleen rekening wordt gehouden met de bewoordingen van de betrokken bepaling, maar ook met haar context en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt (arrest van 8 maart 2018, DOCERAM, C-395/16, EU:C:2018:172, punt 20 en de aldaar aangehaalde rechtspraak)”.

In het arrest Jawo heeft het Hof van Justitie tevens het volgende aangestipt:

“§ 56. In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten.

Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat „de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip „risico op onderduiken” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, „zich onttrekt” aan de overdrachtsprocedure.

[...]

§ 59. Gelet op deze doelstelling van een snelle behandeling wordt met de in artikel 29, lid 1 en lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening bepaalde overdrachtstermijn beoogd ervoor te zorgen dat de betrokken persoon zo snel mogelijk daadwerkelijk wordt overgebracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van diens verzoek om internationale bescherming, en tegelijkertijd – gelet op de aan de overdracht verbonden praktische complicaties en organisatorische problemen – de beide betrokken lidstaten de nodige tijd te geven om overleg te plegen over de totstandbrenging van de overdracht, en meer in het bijzonder de verzoekende lidstaat in staat te stellen de wijze waarop de overdracht zal plaatsvinden te regelen (zie in die zin arrest van 29 januari 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, punt 40).

§ 60. In die context maakt artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening het in uitzonderlijke gevallen mogelijk die termijn van zes maanden te verlengen, om rekening te houden met de materiële onmogelijkheid voor de verzoekende lidstaat om de overdracht van de betrokken persoon uit te voeren wegens diens gevangenzetting of onderduiking.

[...]

§ 70. Artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening dient aldus te worden uitgelegd dat een verzoeker „onderduikt” in de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Aangenomen mag worden dat zulks het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan. De betrokken verzoeker behoudt de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten.”

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat het verlengen van de termijn voor overdracht een uitzondering betreft. Daaruit volgt dat deze bepaling restrictief dient te worden geïnterpreteerd.

Uit het arrest Jawo blijkt onder meer dat er een intentioneel element (het zich doelbewust onttrekken aan de overdrachtsprocedure) is vereist om te kunnen besluiten dat een vreemdeling onderduikt en dat dit intentioneel element wordt vermoed te bestaan indien de betrokken vreemdeling de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen terwijl hij geïnformeerd was over deze verplichting.

De Raad stelt vooreerst vast dat op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen op 8 augustus 2022 er niet langer sprake was van “de [haar] toegekende woonplaats” waarvan melding wordt gemaakt in paragraaf 70 van het arrest Jawo. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt, zoals de verzoeker ook aanhaalt in het verzoekschrift, dat hij door middel van een schrijven van zijn advocaat van 11 juli 2022 spontaan zijn nieuw adres aan verweerder heeft kenbaar gemaakt. Het vermoeden dat de verzoeker zich doelbewust heeft onttrokken aan de overdrachtsprocedure speelt aldus niet, minstens wordt het tegendeel in onderhavige zaak niet aangetoond.

Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder met een schrijven van 20 juli 2022 de bevoegde politiezone heeft verzocht om woonstcontroles te verrichten op het adres van verzoeker. Aan de politiezone van Ninove werd hierbij tevens een invuldocument overgemaakt met de volgende vermelding:

“Indien de genaamde O. , O. D. geboren op 24.04.1988, die de Nigeriaanse nationaliteit heeft niet kon worden weerhouden na meerdere controles op het verblijfsadres, kan u dan volgende elementen communiceren aan het Bureau Sefor: ...”

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de gemachtigde zelf uitdrukkelijk heeft gevraagd meerdere controles op het verblijfsadres te doen. Er wordt dienaangaande ook meerdere invullijnen op het formulier voorzien. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat er *in casu* slechts één woonstcontrole werd doorgevoerd op 25 juli 2022 om 08.50 uur, op het door verzoeker doorgegeven adres. Uit het voormelde formulier blijkt dat de gemachtigde zelf belang hecht aan meerdere controles. Bovendien blijkt niet dat verzoeker de mogelijkheid heeft gekregen om aan te tonen dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan de autoriteiten, zoals wordt voorgeschreven in het voormelde arrest Jawo. Tevens blijkt niet welke verklaring de zgn. samenwonenden zouden hebben afgelegd. Evenmin blijkt andere bijkomende informatie uit de woonstcontrole. Uit het formulier van woonstcontrole blijkt niet dat verzoeker een uitnodiging kreeg om zich aan te bieden, of dat de politie een melding maakte dat zij op een bepaalde datum zouden terugkeren, om hem wel aan te treffen. Er kan ook nog aangestipt worden dat het formulier geen melding maakt van het adres waarop deze controle werd uitgevoerd, waardoor zelfs niet kan worden vastgesteld of de controle op het juiste adres werd uitgevoerd of op het juiste busnummer (het pand waar de verzoeker verblijft aan de (...)) in Ninove heeft verschillende wooneenheden en de verzoeker verblijft op busnummer 2).

De verweerder besliste in de bestreden beslissing aldus op grond van deze uiterst beperkte informatie en op grond van één enkele woonstcontrole (ondanks het feit dat zij expliciet om meerdere controles had gevraagd aan de politie) en het feit dat de verzoeker geen nieuwe verblijfplaats meer bekend maakte en geen contact opnam met de verwerende partij dat *“Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.”* Verzoeker haalt terecht aan dat de verweerder op kennelijk onredelijke wijze oordeelde op basis van één woonstcontrole (ondanks uitdrukkelijke vraag tot meerdere controles van verweerder zelf) en een inhoudelijk uiterst beperkt verslag daarvan dat de verzoeker ondergedoken zou zijn. De verzoekende partij maakt dan ook aannemelijk dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze en met schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, en van artikel 29.2 van de Dublin III verordening werd genomen.

Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet hieraan niets af. Zij stelt daarin onder meer dat het volgens haar geenszins kennelijk onredelijk is om te oordelen dat de verzoeker, door het gebruik maken van verschillende adressen, zich tracht te onttrekken aan het bestuur om wetens en willens een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat te vermijden. Nergens in de motieven van de bestreden beslissing kan echter worden gelezen dat de verzoeker gebruik zou maken van meerdere adressen om een overdracht te vermijden. Wel integendeel, nu de verwerende partij in de bestreden beslissing onder meer motiveert dat de verzoeker *“geen nieuwe verblijfplaats meer bekend(maakte)”*. Deze vermelding in de nota met opmerkingen betreft dan ook een *a-posteriori* motivering.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 augustus 2022 houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer van 8 augustus 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU